

Касація. роман

Ремігіуш Мруз

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Н.М. Михаловська

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Legum servi sumus ut liberi esse possimus. 1

Цицерон

Батькам, цю, всі попередні й усі подальші

Пролог

Й оанна Хилка увійшла до кімнати побачень і сіла навпроти свого клієнта. Якусь мить дивилася на нього мовчки, міркуючи про кару, що йому загрожувала.

Довічне ув'язнення з можливістю умовного звільнення через двадцять п'ять літ.

Це звучало недобре. Щиро кажучи, діагноз невиліковної хвороби б ув б и кращим. Година в тюремній камері — це вже чимало, але все життя? Якби у польському правопорядку досі функціонувала інституція смертної кари, цей чоловік стояв б и вже під шибеницею. І, либонь, був б и за це вдячним.

Хилка пильно до нього придивлялася, намагаючись оцінити, з ким має справу. Перші зустрічі завжди складні — звинувачені через своє становище не довіряють правникам, принаймні доти, доки не зблисне іскра надії, що захисник справді зробить усе можливе, аби витягти їх з б олота, куди вони втрапили.

Заходячи до кімнати побачень, Йоанна б ула готова до найгіршого.

Та все ж не здогадувалася, що б уде настільки погано. Вона вже захищала соціо-, психо- та інших-патів, але ніколи досі їй не траплявся жоден, котрий справляв б и таке тривожне враження.

— Як б ачу, ти геть не б езневинне дитя, — мовила вона, переглядаючи ро складені на столі документи.

Проти нього висунуте звинувачення за сто сорок восьмою статтею, другий параграф — убивство з особливою жорстокістю. І якщо Хилка могла б колись погодитися з б уквальним звучанням припису, то саме у цьому випадку.

Хоча, може, адекватнішим б ув б и запис «з особливою жорстокістю і винятковим негідництвом».

Замість відповідати, винуватець дивився на металеву поверхню столика.

Тільки через хвилину повільно здійняв погляд. Коли зазирнув Йоанні в очі, їй здалося, що на неї споглядає зло у чистій подібності.

Був винний, як оцет. Без двох слів.

— Чого ти хочеш досягти? — спитала вона, відсуваючи папери.

Дальша тиша.

— Здогадуюся, що не встановлення невинуватості чи зменшення кари, бо тоді ти хоч трохи постарався б.

Він і далі не відповідав.

— Ти взагалі мене чуєш?

— Чую.

Щось у його голосі викликало тривогу. Хилка почувалася так, наче хтось дряпав їй по душі зазубреними нігтями.

А все-таки вона ра діла, що чоловік нарешті озвався.

— Знаєш, скільки коштує година моєї праці?

— Не сумніваюся, що б ільше, ніж вартує.

Лише тепер він на довше зупинився поглядом на її обличчі.

Йоанна відчула, як її обливає гаряча хвиля.

— Але тобі це б айдуже, — зауважила вона. — Усі ра хунки оплачує таточко, правда?

Він не відповів.

Його б атько офіційно б ув шанованим б ізнесменом і неблаганним гравцем на господарській арені. Натомість у приватному житті — пиячиною, який не знав, коли зупинитися. Лише завдяки Хилці досі не втрапив під суд за низку сексуальних ро зваг із дівчатами, які перетинали ро сійсько-польський кордон у мазурських лісах.

— Либонь, пишається тобою, — додала вона.

— Неодмінно.

— Батько зрікся тебе на очах камер щонайменше п'яти телеканалів. А все-таки оплачує твій захист. Чому ми гаємо час? Ти хочеш таким чином дати йому щигля по носі? Слабо, чоловіче... слабо.

Їй відповіла тиша. Юристка усвідомила, що такими дешевими прийомами не змусить його говорити.

Іншими, зрештою, теж ні. Виродок, який убив молоду дівчину та її хлопця, а потім десять днів просидів у приміщенні з трупами, був відпорним на маніпуляції.

Не в тому річ, що в нього сильна психіка. Він жив у власному світі, де конвенційні методи не діяли.

— Добре, закінчимо цю херню, — врешті-решт запропонувала Йоанна.

— Вона одностороння.

Йоанна проковтнула слину.

— Чого ти від мене очікуєш? — спитала вона, переплітаючи пальці на столі. Трохи висунула голову в його бік, аби показати, що не має жодних побоювань. — Як ти знаєш, я тут, щоб виконати певну роботу. І тільки від тебе залежить, якою дорогою ми підемо.

— Виконай роботу під столом, — сказав він, відкидаючись назад і опускаючи погляд на власну промежину.

Це не надто її здивувало. Практика у сфері кримінального права в'язалася зі систематичним вислуховуванням сексуальних алюзій різного ґатунку. Кажуть, наче прокурорки мусять бути товстошкірими, щоб день у день оглядати напіврозкладені останки, але, на думку Хилки, справді гівняною є робота адвокаток. Немає жодної проблеми в тому, щоби побачити труп, піти додому й забути. Досить відкрити добре вино і заллати ці спогади. З власного досвіду знала, що коли звинувачений плює на свою захисницю або починає мастурбувати, дивлячись просто їй в очі, таке нелегко стерти з

пам'яті. Крім того, доводилося вислуховувати найвищадливіші синоніми слів «пеніс», «вувльва» і «сексуальна б лизькість». А назавтра повертатися до того ж чолов'яги й усміхатися від вуха до вуха. Бо, врешті-решт, це її клієнт.

— Як піде так далі, то це ти виконуватимеш ро боту під столом, — озвалася вона за мить. — Я чула, що на Б ілоленці чимало таких, хто охоче тобою займеться.

Він мовчав. Цей аргумент теж його не пройняв.

— Не хочеш ро зповісти, чому ти їх убив?

Йоанна вхопилася за останню ря тівну соломинку. Всі психопати любили вихвалитися своїми діяннями і приписувати їм друге дно. Цей, однак, далі просто дивився на неї.

— Ти, либонь, оскажєнів, еге ж? — спитала вона, щиглем вибиваючи з пачки цигарку. Обернула її до звинуваченого.

— Знаєш, що газетярі досі шукають мотив? Кружляють лише чисті здогади. Прокуратура нічого не має, про поліцію й не згадаю. Твій б атько запевняє, що не знає цих людей. Тебе з ними ніщо не пов'язувало, — вона зробила паузу. — Ніщо, крім твоїх відбитків пальців на знаряддях злочину та б іологічних слідів на тілах.

Коли Йоанна висловила у множині, її пройняло морозом. Зазвичай убивці використовували один вид зброї, — якщо кололи, то їм рі дко траплялося зробити миттєву перерву і змінити ніж. Якщо душили, не залишали жертви на кількадесят хвилин, щоб вона могла трохи послабити пута, а тоді не верталися і не б или їй молотком у трахею.

Але в цьому випадкові так і б уло.

Убивця навпереміну душив, колов, троцив і б ив свої жертви. Це не мало нічого спільного з тортурами, — на думку патологів, кожне з цих діянь мало відібрати у нещасних життя. Проте кат кілька ра зів ро бив перерву в останню мить, наче ро здумав... наче б ув невдоволений наслідком і прагнув чогось б ільшого.

— Ти хріновий психопат.

— Без сумніву.

Хилка знала, що сьогодні нічого вже не досягне. Тільки час міг ро зв'язати звинуваченому язика. Йому слід спокійно посидіти в попередньому ув'язненні, трохи обміркувати свою паршиву долю, а тоді... ні, на жодну метаморфозу вона не ро зраховувала. Такі, як він, співробітничали з адвокатом лише з двох причин: або пишалися своїми здобутками і хотіли допомоги в їхньому ро зголосі, або прагнули виправдання, щоб вийти і вбивати знову.

На лихо, її завданням б уло призвести до другої можливості.

1 Мусимо бути рабами закону, щоби стати вільними (лат.).

...

Далі — у повній книжці «Касація. роман».

nashaknyga.com.ua